

TED
DEKKER
& ERIN HEALY

THRILLER

Kus

VERTAALD DOOR P.J. DE GIER

uitgeverij

Proloog

Het uitzicht uit het raam van mijn therapeut is nauwelijks boeiend te noemen. Vier verdiepingen lager strekt het asfalt van de parkeerplaats zich uit onder de blakerende hitte van de Texaanse zomerzon. Ik sta hier naar buiten te staren omdat het gemakkelijker is dan naar de twee mannen achter mij te kijken. Daar is de beste dokter Ayers, de wijste man die ik ooit ontmoet heb. Te oordelen naar zijn gerimpelde, bruine huid en zijn haar dat witter is dan sneeuw, kan hij misschien wel tachtig zijn, maar hij heeft de energie van een vijftigjarige. Mijn lieve broer Rudy is er ook. Hij heeft ervoor gezorgd dat ik mijn gezonde verstand behield op een manier die hem een heiligverklaring zou moeten opleveren.

Rudy gaat mee naar deze sessies omdat hij weet dat ik hem nodig heb.

Ik kom hier nu al weken, omdat ik probeer het verleden achter mij te laten.

Maar vandaag ben ik hier omdat ik vanavond voor het eerst in vijf maanden mijn vader weer zal zien. Mijn ontmoetingen met Landon zijn onder de beste omstandigheden al moeilijk genoeg. Ze eindigen altijd op dezelfde manier, met ruzie, harde woorden en verse wonden. Maar vanavond moet ik mij tegenover Landon verweren. Niet over mijn verleden, maar over zijn toekomst.

Ja, ik noem mijn vader bij zijn voornaam. De afstand die dit tussen ons schept, helpt mij de pijn te verzachten.

‘Je probleem is dus,’ zegt dokter Ayers tegen mijn rug, ‘dat je bang bent voor de gevolgen van je confrontatie met hem dan voor de gevolgen van je zwijgen.’

Ik knik tegen de ruit. ‘Natuurlijk zou ik liever alles vermijden. Zelfs Rudy denkt dat ik beter kan blijven zwijgen tot ik meer weet. Maar als ik gelijk heb en nu mijn mond niet opendoe...’ Waarom ben ik hier? Ik maak van een mug een olifant en ik verknoei ieders tijd. Ik zou dit moeten laten rusten. ‘Landon wil waarschijnlijk niet eens naar me luisteren. Niet zoals hij naar jou luistert, Rude.’

‘Hij luistert ook naar jou,’ zegt Rudy. Hij bekijkt altijd alles van de positieve kant.

De waarheid is dat Landon zich niets van mij aantrekt. Maar Rudy, die waarnemend campagneleider is voor senator Landon McAllister die een gooi doet naar het presidentschap van de Verenigde Staten, doet precies wat hij zegt en heeft daarom zijn onverdeelde aandacht. En bovendien lijkt Rudy in geen enkel opzicht op onze moeder, zoals ik. Mama was een Guatemalteekse schone met een lichtbruine huid. Vanaf de dag dat mijn hoofd haar dikke, zwarte haar vertoonde, had ik ook haar persoonlijkheid en uiterlijk. Zelfs vandaag de dag draag ik mijn haar kort en springerig zoals zij altijd deed. Ik heb haar lange benen, haar sierlijke gang, haar lach.

Tegen alle verwachtingen in wonnen de Ierse genen van onze vader het genetische gevecht om Rudy. Volgens mij doet het mijn vader fysiek pijn om naar mij te kijken.

‘En ik denk niet dat ze hier stilzwijgend aan voorbij moet gaan,’ zegt Rudy tegen de therapeut. ‘Ik denk dat Shauna heel voorzichtig te werk zal moeten gaan. Ze moet zo mogelijk zien te voorkomen dat ze nog meer schepen achter zich verbrandt. Als ze gelijk heeft, moge God ons allen bijstaan.’

Ik draai me ten slotte om en kijk mijn broer aan. ‘Het is niet mijn bedoeling om wat dan ook maar te verbranden, Rudy, hoewel ik nooit zal hebben wat jij met Landon hebt.’ Om eerlijk te zijn doet me dit meer pijn dan wat ik heb ontdekt. En wat ik ontdekt heb, ook al zou het maar gedeeltelijk waar zijn, is ronduit gruwelijk.

De pijn die bovenaan mijn ruggengraat begonnen is, verspreidt zijn vingers over mijn achterhoofd. De misselijkheid die ik voel opkomen, komt van wat ik verwacht of is gelegen in mijn zekerheid dat hij mij vanavond opnieuw zal afwijzen.

Ja, ik ben er vrij zeker van dat ik misselijk ben geworden door het vooruitzicht van weer een afwijzing.

Ik zal de eerste keer dat mijn vader mij de rug toekeerde nooit vergeten, hoewel de tweede keer nog pijnlijker was, en hoewel al die keren daarna zich in een kloppend verdriet hebben samengebond.

Rudy was de onopzettelijke oorzaak van Landons eerste afwijzing. Mijn broer werd geboren toen ik zeven jaar was en onze moeder stierf negentien minuten na zijn geboorte. Ik herinner mij dat ik geen adem kon halen toen ik hoorde dat ze gestorven was. Tijdens die eer-

ste uren dacht ik echt dat ook ik zou overlijden, en dat allemaal door dit jongetje.

Mijn vader zei dat het Gods tekortkoming was, hoewel hij de schuld van mama's dood op mij scheen over te dragen. Ik neem aan dat ik een tastbaarder mikpunt was.

Nadat mama's dokter het verpletterende nieuws had gebracht, wendde mijn vader zich af, iets mompelend over mijn oom. Hij nam Rudy met zich mee uit het ziekenhuis, maar liet mij achter. Oom Trent vond mij twee uur later achter een stoel in de wachtkamer waar ik me had verstopt.

Waarheid doet niet alleen pijn, ze maakt ook beschaamd: op dat moment wilde ik wel dat Rudy dood was. Op de dag dat ik bij de kist van mama stond, vroeg ik mij af wat er met Rudy zou gebeuren als ik zijn krijsende gezicht strak zou bedekken met dat blauwe, zijden dekentje. Ik wilde niets liever dan dat het evenwicht van het universum de terugkeer van mama zou vereisen.

Het duurde slechts één nacht voordat het tot me doordrong dat Rudy's hart in meer stukken gebroken was dan dat van mij. De tranen die hij om mama vergoot, kwamen uit een bron die nooit op zou drogen. Die nacht gaf ik hem zijn flesje warme melk, nam hem bij mij in bed en beloofde dat ik mama's herinnering in dit jongetje dat haar nooit gekend had, levendig zou houden.

Ik ben nu achtentwintig en al heel lang realiseer ik mij dat de wonden van afwijzing niet helen met de tijd. Bij de lichtste aanraking gaan ze weer open, net zo diep als die eerste keer dat ze werden toegebracht. De pijn is even echt als de stortregens in het natte seizoen hier in Austin, overstelpend en niet tegen te houden.

Het verdriet, ook al slaag ik erin dat te verdoven, heeft mij op afstand gehouden van mensen en van God. Zo nu en dan overweeg ik de ironie hiervan: hoe het mogelijk was dat de God van mijn moeder, die eens zo echt en troostend voor mij leek, gelijktijdig met haar kon sterven.

Zo veel doden in een nacht.

En hier ben ik dan in afwachting van weer een dood. Die van de hoop. Het grootste deel van mijn leven hebben haat jegens mijn vader en hoop om zijn genegenheid te winnen een moeizame strijd gestreden achter mijn ribben.

Ik huil en ik weet niet eens wanneer ik daarmee begonnen ben.

De stem van dokter Ayers is zacht. ‘Denk je dat je vader schuldig is in deze zaak die je onderzoekt?’

De vraag achter de vraag doorboort het gevoelige plekje in mij dat verlangt naar Landons liefde. *Denk je dat je vader schuldig is aan nog iets anders dan jou verdriet doen? Gaat het je om de waarheid of alleen maar om het verleden?*

Op de een of andere manier gaat het om allebei. Is dat mogelijk?

‘Ik denk dat hij ertoe in staat is. Meer dan...’ Ik haal mijn neus op. ‘Ik weet het nog niet. Maar ik kom er gauw genoeg achter. Heel gauw.’

Dokter Ayers leunt achterover in zijn leren stoel en vouwt zijn gerimpelde handen over zijn platte buik.

‘Vertel eens: wat wil je met deze confrontatie eigenlijk bereiken?’

Er komen allerlei antwoorden in me op. Eigenlijk wil ik dat ik ongelijk heb. Ik wil dat Landon mij vertelt dat het allemaal niet waar is wat ik vermoed. Ik wil dat mijn vader mij ervan verzekert dat ik mij nergens zorgen over hoeft te maken, dat hij een oprechte man is die nooit zoiets dwaas, zoiets pijnlijks zou doen. Nooit zoiets als hij gedaan heeft...

Ik voel dat Rudy mij aanstaart en de waarheid van wat ik werkelijk wil, stompt mij in de maag. Ik loop naar mijn stoel en ga zitten.

‘Ik wil hem onderuithalen,’ flap ik eruit. ‘Ik wil dat hij weet wat het is om verraden te worden. Ik wil het hem betaald zetten.’

Mijn tranen veranderen in snikken. Ik kan het niet helpen en ik kan er niet mee stoppen.

Rudy legt zijn hand op mijn knie. Niet om mij te laten ophouden met schreeuwen, maar om mij eraan te herinneren dat hij aan mijn kant staat.

Ik begon mijn vader pas echt te haten toen hij mij de tweede keer de rug toekeerde.

Ik was elf. Patrice was sinds drie dagen mijn stiefmoeder toen ze, met toestemming van Landon, mijn opvoeding overnam. Hij bemoeide zich met Rudy en zij kreeg mij.

Haar idee van ouderschap, als het zo genoemd kan worden, bestond onder andere uit het mij opsluiten in kasten en het verbranden van de knipselboeken die mijn moeder voor mij had gemaakt, en mij zo af en toe eten te weigeren. Terwijl ik opgroeide, gaf ik het op de zin van dit soort gedrag te willen inzien en werd ik gewoon

opstandiger. Ze reageerde hierop door haar toevlucht te nemen tot nog extremere maatregelen. We stonden ronduit vijandig tegenover elkaar.

Ik vermoed dat ik ook haar te veel aan mijn moeder herinnerde.

Toen ze mij uiteindelijk ging slaan en mij brandwonden bezorgde, stortte ik in en vertelde het Landon. Ik liet hem de driehoekige littekens aan de binnenkant van mijn linkerarm zien, die ontstaan waren omdat Patrice haar stoomstrijkijzer ertegenaan had gedrukt. Ze wilde mij straffen omdat ik mijn kleren niet uit de droger had gehaald voordat ze kreuken.

Landon gaf me een tube zalf, wendde zich van me af en zei: ‘Als je het nog eens waagt om zulke leugens over mijn vrouw te vertellen, zal ik die wonden zelf verbinden. En je zult mijn aanraking niet prettig vinden.’

Mijn vrouw. Hij had mama altijd *mijn liefste* genoemd.

Dokter Ayers doet geen poging mij te kalmeren. Hij heeft al eerder gezegd dat huilen het beste geneesmiddel is. Na een poosje probeer ik iets te bedenken om wat ik gezegd heb te rechtvaardigen.

‘Landon moet boeten voor wat hij heeft gedaan. Dan zal ik het er verder bij laten zitten.’

‘Boeten waarvoor?’ zegt dokter Ayers.

‘Voor mijn verleden.’

Hij reageert niet onmiddellijk. Rudy tovert ergens een papieren zakdoekje vandaan en ik probeer me te beheersen.

‘Je zegt dus dat je afsluiten voor je verleden noodzakelijk is om verder te kunnen leven.’

Uit de toon van dokter Ayers blijkt dat hij niet alleen maar probeert een nadere verklaring te geven – er klinkt ook iets uitdagends in door.

‘Ja.’ Ik snuit mijn neus. ‘Dat is precies wat ik bedoel. Ik wil het verleden achter me laten.’

‘Door je vader aan te doen wat hij jou heeft aangedaan. Door hem te verraden, zoals je zei.’

‘Nee, door hem ertoe te dwingen ook aan mij te denken.’

‘Aha, ik begrijp het. Dus als hij aan je denkt, heb je je doel bereikt en kun je je verleden vergeten.’

Zijn woorden brengen me in verwarring. Zoals hij het zegt, heb ik helemaal ongelijk. Maar naar mijn idee is, was, mijn doel duidelijk.

Zo werkt het toch? Door af te rekenen met het verleden, door je recht te halen, verdwijnt de pijn toch?

‘Zoiets,’ zeg ik.

Dokter Ayers knikt alsof hem nu alles duidelijk is. Hij staat op, loopt om het bureau heen en als hij er tegenaan leunt, buigt hij zich naar mij toe.

De dokter steekt een gerimpelde hand naar mij uit en raakt mijn schouder aan. ‘Heb je er bezwaar tegen als ik je een andere theorie geef om over na te denken?’

Om eerlijk te zijn, ik heb geen idee.

Dokter Ayers gaat weer rechtop staan. ‘Het is goed mogelijk dat jouw plan de pijn uit je verleden alleen maar groter maakt en dat je er helemaal niet mee afrekent.’

Mijn verwarring wordt nog groter. ‘Hoe moet ik dan mijn verleden achter me laten?’

‘Het ligt al achter je, kind. En daar zal het altijd blijven. Je kunt het niet laten verdwijnen...’

‘Maar dat wil ik. En ik geloof dat ik dat kan.’

‘Door meer pijn te veroorzaken? Dat klinkt niet erg logisch.’

‘Ik kan het toch niet zomaar negeren!’

‘Nee, dat is waar.’

‘Maar u denkt dat ik de confrontatie met Landon niet moet aangaan?’

‘Ik spreek geen enkel oordeel uit over wat je zou moeten doen, Shauna. Ik heb het alleen maar over je motieven. Wat wil je *werkelijk*?’

‘*Vergeten*. Ik wil al die verschrikkelijke dingen die mij zijn aangedaan door mensen die van mij zouden moeten houden, vergeten.’

Dokter Ayers steekt een vermanende vinger naar me op en glimlacht. ‘Zo heb ik me ook eens gevoeld.’

Ik haal een keer diep adem om weer kalm te worden.

‘Je wist dat ik, voordat ik hier mensen ging helpen, predikant was?’ Hij gebaart naar zijn bescheiden kantoor. ‘Een andere, maar niet minder waardevolle bediening. Ik werd door een aantal mensen, die zeiden dat ze God liefhadden maar Zijn zwarte kinderen haatten, uit mijn ambt gezet. Heel wat jaren heb ik datzelfde gevoel gehad als jij: dat ik op de een of andere manier wel iets zou kunnen bedenken waarmee ik zowel de verwoestende invloed van mijn herinnering als

ook de stank van mensen die ik verantwoordelijk hield voor mijn pijn, zou kunnen uitwissen.’

Hij buigt zich naar me toe zodat zijn gezicht vlak voor dat van mij is. ‘Maar ik heb iets beters ontdekt. Shauna, je geschiedenis is niet van minder belang om te overleven dan je vermogen om adem te halen. Uiteindelijk kun je alleen zelf bepalen of je je herinneringen wilt vullen met verdriet of met nieuw perspectief. Vergeten is geen optie. Ik zeg je de waarheid: pijn was niet Gods bedoeling voor dit leven. Het is een realiteit, maar het maakt geen deel uit van Zijn plan.’

Ik adem uit. ‘God en ik kunnen niet zo goed met elkaar overweg. En zeker niet wat Zijn plannen voor mijn leven betreft.’

‘Verdriet of perspectief, Shauna. Je hebt het zelf in de hand.’

Ik laat mijn kin op mijn borst zakken en heb meer dan ooit het gevoel dat ik helemaal niets in de hand heb.

Ondanks de waarschuwing van dokter Ayers besloot ik toch vanavond met Landon te praten. Wat de uitkomst dan ook mocht zijn – afsluiting voor mij of meer pijn voor hem – ik hoopte dat de waarheid ergens goed voor zou zijn.

Maar toen het eenmaal zo ver was, struikelde ik over mijn eigen woorden. Landon is een imposante persoonlijkheid en van meet af aan had hij de overhand. In plaats van bij mijn onderwerp te blijven, voelde ik me beledigd door iets wat hij zei. Ik weet nu niet meer precies wat het was, een of andere vrouwonvriendelijke opmerking, en toen ik dat recht wilde zetten, bracht hij mij met een paar harde woorden van mijn stuk.

En nu zit ik in mijn auto en rijd ik met grote snelheid door het donker over een natte weg, weg van weer een ruzie met Landon. En zoals zo vaak is Rudy met mij meegegaan om mijn explosieve temperament wat tot bedaren te brengen. Hij glimlacht een beetje, terwijl ik tekeerga. Soms denk ik dat hij de humor er wel van inziet.

Het gezoem van de banden over het natte asfalt kalmeert me enigszins. ‘Ik begrijp niet dat ik hem zo maar over me heen liet walsen, Rudy.’

‘Je hebt je kranig geweerd. Ik vond dat je je opmerkelijk goed wist te beheersen.’

‘Maar niet genoeg.’

‘Oké, niet genoeg,’ geeft Rudy toe. Ik rijd een helling af naar een brug en volg de weg in oostelijke richting die naar Austin loopt.

‘Weet je, ondanks alles maakt pa zich zorgen over je.’

Ik kijk even naar Rudy. Nee, dat wist ik niet. Net zo min als Rudy iets weet over mijn littekens van Patrice’s strijkijzer. Ik heb het wel aan dokter Ayers verteld, maar niet aan Rudy. Hij en Patrice kunnen redelijk goed met elkaar overweg.

‘Waar maakt hij zich zorgen over?’ Over de betrekkelijke onveiligheid van mijn kleine auto? Over de conditie van mijn hart?

Mijn hart is zelfs nog meer verminkt dan de huid op mijn armen.

Waarom ben ik blijven hopen? Heb ik gehoopt dat Landon eindelijk...

‘Kijk uit!’

Rudy’s schreeuw komt op hetzelfde moment dat de felle lichten van een andere auto mij verblinden. Het gebeurt allemaal zo snel dat ik niet de tijd heb om uit te wijken of te stoppen.

Er klinkt getoeter, geschreeuw en dan het afschuwelijke geluid van metaal dat op metaal botst. *Papa...*

Dit is de laatste smeekbede om hulp die door mijn gedachten gaat voordat de wereld eindigt.

Hij duwde zijn mobiele telefoon tegen zijn andere oor en stuurde door de voorruit van zijn auto naar de ingang van het ziekenhuis. De lichten op de parkeerplaats waren nog aan, hoewel de horizon achter hem al lichter werd.

‘Ze hebben haar zes uur lang geopereerd,’ zei hij. ‘Inwendige bloeding.’

‘Waar is ze nu?’

‘Op een eigen kamer.’

‘Maar nog steeds in coma, neem ik aan.’

‘Ja.’ Ironisch dat Shauna McAllister de dood was ontlopen, alleen om in een coma te eindigen. ‘Ik kan haar nu heel gemakkelijk te pakken nemen. Binnen een uur is ze dood.’

‘Nee. Verandering van plannen. We kunnen nu niets uitrichten. Ik leg het later wel uit, maar voorlopig blijft ze in leven.’

‘Ze vormt een te groot risico om...’

‘Wat is de prognose?’

‘Het is nog te vroeg om daar iets over te zeggen. Ze zou na een dag bij kunnen komen, maar het is ook mogelijk dat ze een jaar in coma blijft.’

‘Of voor altijd. En zelfs als ze bijkomt, bestaat de kans dat ze een hersenbeschadiging heeft.’

‘Ja, dat is mogelijk.’

‘Dus voorlopig blijft ze in leven. Zo lang ze bewusteloos blijft, vormt ze geen enkele bedreiging.’

‘En als ze weer bijkomt?’

‘Met een beetje geluk is ze alles vergeten.’

‘Ik doe geen zaken met geluk.’

‘Je zult er nu genoeg mee moeten nemen. Zoals ik al zei, we kunnen nu niets doen. Door haar toestand hebben we wat meer tijd. Ik zal dokter Carver bellen; hij zal wel wat weten. Als de plannen veranderen, doen we het later.’

‘En als ze zich wel alles herinnert?’

‘Als ze zich alles herinnert, zal ze sterven.’

1

Zes weken later

Nachtmerries over dood door verdrinking in zwart water tikten de uren weg van de diepste slaap die Shauna McAllister ooit had ervaren. In een eeuwigdurende spiraal stikte en verdrong ze, en werd op de een of andere manier toch weer gered, alleen om opnieuw te stikken en te verdrinken, en opnieuw, in een eindeloze verschrikking. Altijd hetzelfde gevecht, steeds weer het happen naar lucht. Altijd diezelfde intense doodstrijd voor dezelfde hoeveelheid tijd voordat het scherm van haar geest dof werd.

En dan kwam het weer flikkerend tot leven.

Genadeloos, uitputtend.

Haar buik deed zeer door de honderd vlijmscherpe messen die haar sneden, deden bloeden en staken. Het koude water was niet voldoende om haar te verdoven.

Ze kon zich niet herinneren waar ze was of hoe ze hier gekomen was.

Waarom was haar vader niet bij haar? En waar was Rudy?

Het water sloot zich weer boven haar hoofd. Ze overwoog de dood te verwelkomen en zich over te geven aan haar vermoeidheid. Ze was uitgeput.

Iets raakte haar aan. Een vaste hand, zacht en behulpzaam, pakte haar pols beet. In die greep ging al de kracht schuil die ze zelf niet wist op te brengen. En op het moment dat ze zich erbij neerlegde dat ze zou verdrinken, voelde ze dat ze, terwijl ze door het zwarte water weer omhoog rees, vandaag waarschijnlijk niet zou sterven.

Shauna brak door het oppervlak heen, happend naar lucht en spartelend als een vis die op het dek gesmeten wordt van een...

Nee, ze lag op een bed, een smal bed dat piepte als ze zich bewoog. Haar handen raakten metalen stangen aan en ze greep zich eraan vast om te voorkomen dat ze weer kopje onder zou gaan, hoewel een of ander zesde zintuig haar zei dat er geen water was. Ze begon te hoesten en kon niet meer ophouden, alsof de zuurstof in dit vertrek

haar even snel zou doden als het water.

Hoe was ze hier gekomen?

Iemand schoof een kussen onder haar schouders. Iemand zei iets. Verscheidene mensen praatten door elkaar heen, geanimeerd en dringend.

Ze deed haar ogen open en haalde voor het eerst diep adem.

Een vrouw van middelbare leeftijd in het uniform van een verpleegkundige stond naast haar bed, haar heldere ogen en een mond vol uiteenstaande tanden wijd open. Ze drukte op een intercomknop op een paneel boven haar bed, zo hard dat de plastic luidspreker kraakte.

Shauna was zich vaag bewust van mensen die de kamer binnenkwamen.

‘Dokter Siders,’ zei de vrouw tegen het paneel. Ze legde een hand op haar hart alsof ze bang was dat het uit haar lichaam zou ontsnappen. ‘We hebben u hier nodig. Ze is bij bewustzijn.’

Nog steeds gedesoriënteerd lag Shauna in het centrum van het kleine gezelschap in de kamer. Door de waas die haar omgaf, zag ze een lange dokter in een witte jas die zich naar haar bed toe haastte. De man bestond voor tachtig procent uit ledematen en voor twintig procent uit romp, lang en pezig en gespannen.

‘Dag, Shauna. Kun je mij horen?’

Ze voelde dat haar kin iets omhoog ging.

Hij legde zijn hand op haar arm. ‘Ik ben dokter Gary Siders. En jij bent – wel, laten we zeggen een ontzettende mazzelaar. Ongetwijfeld het meest bijzondere geval dat ik hier heb gehad.’

Waar was *hier*? Waar was Rudy?

Ze probeerde het zich te herinneren. In haar gedachten botsten allerlei willekeurige beelden op elkaar die maar geen eenheid wilden worden: boodschappen doen op een markt in de openlucht in Guatemala, een collega feliciteren bij het bedrijf waar ze werkte, groenten roerbakken in haar appartement in de stad.

Deze toevallige gebeurtenissen schenen geen verband te houden met dit witte bed, deze witte kamer, met deze in het wit geklede mensen. Ze kon het zich niet herinneren en de leegte was het meest verontrustende stukje in deze witte puzzel.

Ze zag een flits van kleur. Blauw. Een blauwe ring aan een lange, knokige hand die de kin van een man ondersteunde. Een knappe man. Hij stond onder de tv met zijn armen over elkaar, en zijn door zorgen gerimpelde voorhoofd maakte een of ander draadje in Shauna's brein los dat *vriendelijk* zei. Hij keek haar aan met zijn bruine ogen en glimlachte nauwelijks waarneembaar, hoopvol.

Ze herkende hem niet. Maar hij was een opluchting voor haar zintuigen, een warm, sympathiek iemand in een onbekende, koude kamer. Ze glimlachte terug.

Aan de andere kant van het bed viel haar blik op Patrice McAllister.

Shauna huiverde onwillekeurig. Hoe was het mogelijk dat de vrouw haar na al die jaren nog bang kon maken? Patrice droeg haar kenmerkende marineblauwe broekpak en al even kenmerkende uitgestreken gezichtsuitdrukking. Ze had het mooie uiterlijk van Diane Keaton, maar haar hart was van steen.

Het littekenweefsel op Shauna's arm scheen te gaan branden, zoals altijd wanneer Patrice haar aanstaarde. Shauna zocht naar haar vader. Geen spoor van hem te bekennen. Geen verrassing.

Maar ze zag wel oom Trent naast Patrice staan. Zijn kortgeknipte, witte haar bedekte zijn door de zon gebruide hoofd. Trent had zijn hand op Patrice's schouder gelegd alsof hij ervoor wilde zorgen dat ze daar bleef staan. Door de lachrimpeltjes om zijn ogen verdween Shauna's angst.

In deze vlagen van herkenning werd Shauna zich weer bewust van haar lichaam, alsof haar zintuigen op vakantie waren geweest en nu weer waren teruggekeerd: de stijfheid van haar ledematen, de pijn in haar buik, de hardheid van het matras en het ongemak van de kriebelende lakens. Ze wilde van het bed af, maar haar spieren reageerden niet.

'We zullen je wat meer rechtop zetten.' De dokter stak zijn hand uit naar het controlepaneel van haar bed en met wat gezoem kwam ze in zittende houding. 'Zo beter?'

'Waar ben ik?' Haar stem klonk raspnd.

'In het Medisch Centrum van Hill Country.'

Ze was al heel wat keren in dit ziekenhuis geweest, maar nog nooit als patiënt. Op een plank achter de arts stond een vaas met verlepte bloemen in vuil water. En daarachter stond een hele rij lege vazen.

‘Hoelang?’

‘Dit duurt maar een minuut of vijf. We stellen een volledige, neuropsychologische evaluatie samen als je daaraan toe bent. Dat zal een dag of twee duren.’

‘Ik bedoel, hoelang ben ik hier al?’

Hij aarzelde even. ‘Zes weken.’

Zes *weken*.

‘Je bent al een paar dagen zo af en toe bij en buiten bewustzijn, maar je was nooit helemaal bij zoals nu.’

‘Daar herinner ik me niets van.’

‘Dat is niet ongebruikelijk.’

‘Welke dag is het?’

Hij keek op zijn horloge. ‘Veertien oktober. Zondag. Je kwam hier de eerste september.’

September.

Ze probeerde zich augustus te herinneren.

Niets. Juli.

Niets. Verder terug.

Niets.

Was ze hier zes weken geweest? Ze kon zich er niets meer van herinneren.

Hij scheen met een fel lampje in haar ogen en ze vertrok haar gezicht. De vreemdeling onder de tv kwam naar haar bed toe en legde een warme hand op haar voet, die door de deken werd bedekt. Het gebaar gaf haar moed. Wie was deze man? In ieder geval iemand die ze kennelijk vertrouwde.

‘Volg mijn vingers,’ zei dokter Siders. Ze concentreerde zich op zijn pezige hand terwijl ze zich afvroeg hoe zo veel tijd had kunnen verstrijken zonder dat ze dat wist. Zes weken vanaf...

Vanaf wat?

Ze had haar reisje naar Guatemala gemaakt. Wanneer was dat geweest? Maart?

Hij tilde de deken op en streek met zijn nagel over de zool van haar andere voet. Uit reflex trok ze haar voet buiten zijn bereik. ‘Je hebt geen respect voor de Rancho Levels – als je nog sneller reageert, zal ik je vanmiddag al moeten ontslaan. De GCS-score is onbruikbaar. Het lijkt erop dat je alleen maar een hersenschudding hebt. Geen TBI. De MRI- en de CAT-scans zijn duidelijk, hoewel ze niet

zo betrouwbaar zijn omdat je onder de medicijnen zit.’

Ze had er geen idee van waar hij het over had.

‘Kun je me vertellen wie er hier in de kamer bij ons zijn?’

Shauna hield haar ogen op de dokter gericht. ‘De vrouw van mijn vader, Patrice McAllister. En oom Trent – Trent Wilde, een vriend van de familie. Hij is niet echt een oom van mij.’

‘En wat doet meneer Wilde?’

Het antwoord kwam zonder dat ze er verder over na hoefde te denken. Dat verraste haar. ‘Hij is de directeur van het bedrijf van mijn vader. McAllister MediVista.’

‘Waar is dat bedrijf gevestigd?’

‘Houston.’

‘Weet je wie hij is?’ Dokter Siders wees naar de man die zijn warme hand nog steeds op haar voet had liggen.

Ze nam hem opnieuw op. Golvend haar en heldere ogen. Ouder dan zij, misschien midden dertig. Intelligent. Hij zou een atleet kunnen zijn – een hardloper of wielrenner. Maar ze had geen idee wie hij was.

Ze schudde haar hoofd. Patrice zuchtte en tikte met haar vingers op haar over elkaar geslagen armen.

‘Herinner je je Wayne Spade niet meer?’ vroeg de dokter. ‘Ik heb begrepen dat jullie elkaar goed kennen.’

‘Hoe goed?’

Oom Trent wisselde een blik met Wayne, die zijn ogen neersloeg en zijn handen in zijn zakken stak.

‘Liefje,’ zei Trent, ‘jij en Wayne gaan al een aantal maanden met elkaar om.’

Shauna’s wangen werden rood. ‘Bedoelt u...’

‘Het geeft niet, Shauna,’ zei Wayne zacht en Shauna voelde dat zijn glimlach zijn teleurstelling verbloemde. Ze hoorde wat hij niet zei: ze waren meer dan vrienden en hij wilde niemand in verlegenheid brengen. ‘Neem er de tijd voor.’

Hoe kon ze iemand vergeten met wie ze zo close was? Ze voelde iets van wanhoop.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Dokter Siders richtte zich weer tot haar. ‘Wayne heeft je leven gered, beste kind. Hij heeft je uit het water gehaald en kunstmatige ademhaling toegepast tot de ambulance kwam.’

Deze man? Haar leven gered? Uit het water gehaald?

De dokter ging verder. 'Waar woon je, Shauna?'

'Wat...? Eh, in Austin.'

'Hoe heet je vader?'

'Landon McAllister.'

'En hij voert momenteel campagne voor het ambt van...?'

'President,' zei ze. 'Waar is hij?'

'In Californië, denk ik. We proberen momenteel contact met hem op te nemen om hem over je toestand te informeren. Kun je mij het resultaat van de voorverkiezingen in februari vertellen?'

Hij had natuurlijk gewonnen, anders zou hij geen campagne meer voeren. Ze had zelf ook een paar vragen, maar het gesprek verliep te vlug om ze onder woorden te brengen. Waarom kon ze zich wel haar vader herinneren, maar niet deze... Hoe heette hij ook alweer? Wayne? Waarom kon ze zich wel het afgelopen jaar herinneren, maar niet de afgelopen zomer? Ze stond te balanceren op de rand van een gapende kloof die met louter angst gevuld was.

'Kunnen we alstublieft verdergaan?' vroeg Patrice.

Dokter Siders raadpleegde zijn aantekeningen. 'Herinner je je iets van het ongeluk?'

Wayne scheen zich te herstellen van de slag van Shauna's vergeetachtigheid. Hij raakte haar enkels aan en zei: 'Is het nu het geschikte moment om daarover te beginnen?'

'Het... heb ik een ongeluk gehad?'

'Lieve help,' mompelde Patrice.

Wayne keek haar fronsend aan. 'Mevrouw McAllister, alstublieft.'

Shauna kon niet naar haar stiefmoeder kijken, maar ze ving de blik van oom Trent op. Hij schudde zijn hoofd naar haar. *Laat maar zitten.*

'Ja,' zei de dokter tegen Shauna. 'Herinner je je dat nog?'

Shauna keek naar Wayne. 'Was jij erbij? Hoe heb jij dan...?'

'Hij volgde je van mijn huis naar jouw huis,' zei oom Trent.

'Ik begrijp het niet,' zei Shauna.

'Dokter Siders,' zei Wayne, 'ze is moe.'

'Ze heeft zes weken geslapen,' zei Patrice terwijl ze opstond. 'Ze kan heus wel een paar minuten wakker blijven.'

'Patrice,' zei Trent.

'Nee,' snauwde ze. 'Ik heb genoeg van deze vertoning. We moeten achterhalen wat ze weet.'

‘Ik begrijp het niet.’ Shauna greep het laken met beide handen krampachtig vast. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat moet jij ons vertellen, Shauna. Ik denk dat je precies weet wat ik bedoel. Als je ons voor de gek wilt houden,’ Patrice boog zich naar het bed toe, ‘als ik merk dat je met deze vertoning de draak steekt met Rudy en je vader...’ Ze keek dreigend en zocht naar woorden.

Zulke beschuldigingen waren alleen maar mogelijk door de verdraaide kijk die Patrice op de wereld had. Shauna’s slapen klopten. Ze keek naar oom Trent en smeekte hem met haar blik om het voor haar op te nemen.

Hij trok Patrice weg van het bed. ‘Rudy was bij je, kind. Jij reed toen je in botsing kwam met een vrachtwagen en van de brug af viel.’

Shauna slaagde erin oppervlakkig adem te halen, maar ze kon niet uitblazen. ‘Is alles goed met hem?’

Wayne keek haar niet aan. Dokter Siders scheen even verbijsterd te zijn als Shauna zich voelde. Trent keek naar Patrice maar zei niets.

‘Is alles goed met Rudy?’

Patrice keek Shauna dreigend aan. ‘Daar verdienen je geen antwoord op. Jij moet ons precies vertellen wat er gebeurd is. Hoe je aan die drugs gekomen bent. Waarom je Rudy iets wilde aandoen. Ik kan me niet voorstellen hoe iemand zoiets in z’n hoofd kan halen. Je bent een beest. Je hebt je vader bijna te gronde gericht. Het is een wonder dat hij kans gezien heeft om gewoon verder te gaan.’

Rudy was iets overkomen. Grote angst maakte zich van Shauna meester.

Drugs?

‘Waar is hij?’ vroeg ze.

‘In Californië,’ zei Trent.

‘Ik bedoel Rudy.’ Ze gooide de dekens van zich af.

Patrice deed een stap achteruit. Dokter Siders staaarde haar niet langer aan. Hij liet zijn papieren op de tafel achter zich vallen en boog zich toen naar het bed toe om Shauna’s arm te grijpen. ‘Ga onmiddellijk weg, jullie allemaal. We hebben het hier al eerder over gehad.’

Ze sloeg de handen van dokter Siders weg. ‘Vertel mij waar Rudy is.’

Waynes gezicht was vertrokken van bezorgdheid en hij stak zijn handen naar Shauna uit toen ze haar benen over de rand van het bed

stak. Er stond een tafeltje op wieltjes tussen hen in en hij stootte er tegenaan.

Haar blote voeten raakten de grond en ze probeerde op haar verlamde benen te gaan staan, die niet op haar eisen in wilden gaan, zoals kennelijk niemand in het vertrek. Het bloed in haar lichaam stroomde naar haar benen om ze te hulp te komen, waardoor haar hoofd leeg raakte. Patrice deinsde achteruit en zag Shauna vallen. Ze zakte in elkaar voor iemand haar op kon vangen en haar kin raakte het tafeltje met haar tong tussen haar tanden. Ze proefde bloed en hoorde haar schedel tegen het zeil op de vloer slaan. Toen zakte ze terug in het zwarte water.

2

Wayne hield Shauna bij haar elleboog vast en hielp haar de witte gang door. Ze stond erop deze keer geen gebruik te maken van de rolstoel en was vastbesloten om zo gauw mogelijk uit het ziekenhuis te vertrekken. Het was al woensdag.

Na een dag dat ze nu eens bij bewustzijn en dan weer buiten kennis was, gevolgd door twee dagen waarin ze was gescand, getest, geprikt, ondervraagd en onderzocht, had ze meer vragen dan de eerste keer dat ze bijgekomen was.

Maar niet meer antwoorden. Niemand wilde met haar over Rudy praten en ze werd er gek van.

‘Niet te geloven hoe snel je vooruitgaat,’ zei Wayne terwijl haar energie verslaptte. Ze bleef even staan en leunde tegen de muur. ‘Verbazingwekkend.’

Ze keek hem doordringend aan. ‘Alsjeblieft, Wayne. Vertel op.’

‘Vertel wat?’

‘Wat niemand anders mij wil vertellen. Over Rudy.’

‘Daar hebben we het al over gehad.’ In zijn toon klonk eerder droefheid door dan ongeduld. ‘Shauna, ze hebben mij net zo veel verteld als jou. Ze hebben hem naar huis gestuurd, dus zo erg kan het niet zijn.’

‘Dit is belachelijk. Waarom al die geheimzinnigheid?’

‘Hij is thuis. En hij krijgt de beste verzorging die er met het geld van je vader te koop is.’

‘Wie weet hebben ze hem naar huis laten gaan om te sterven.’

Hij grinnikte. ‘Kom nou. Jij ook altijd met je doemscenario’s!’

‘Lach me niet uit.’ Ze liep weer verder.

Hij werd weer ernstig en liep met haar mee. ‘Ik bedoel alleen maar dat je vader niet op reis zou gaan als dat het geval was.’

‘Het is om gek van te worden!’

‘Ik weet zeker dat het voor je eigen bestwil is. Trent heeft overal voor gezorgd...’

‘Dat zou mijn vader moeten doen. Maar ja, die is er nooit als je hem nodig hebt.’

‘Hij komt weer naar huis.’

‘Dat moet ik nog zien.’

Wayne zei niets. Wat zou hij moeten zeggen? Shauna wilde het met niemand hebben over de problemen binnen het gezin.

‘Bedankt voor wat je de laatste dagen allemaal voor mij hebt gedaan.’

‘Graag gedaan.’

‘Ik vind het echt vervelend dat ik... dat ik niet...’

Wayne legde een vinger op haar lippen, waardoor ze een lichte schok voelde. Ze vertrok haar gezicht. Hij keek haar even verbaasd aan en glimlachte toen.

‘Daar zou ik me maar geen zorgen over maken,’ zei hij. ‘We zien wel hoe het loopt. Er zijn nu wel andere dingen waar je je druk om kunt maken.’

Hij legde zijn hand op haar rug en leidde haar het kantoor in terwijl hij zachtjes over haar rug streekte.

Dokter Siders was er al, zijn slungelige gestalte onderuitgezakt in een stoel die te klein voor hem was. Het kantoor was geschilderd in saaie bruin- en groentinten die haar niet op haar gemak stelden. De kleuren vloekten met het meubilair en alle papieren die overal verspreid lagen.

‘Ik wacht wel buiten,’ zei Wayne.

‘Je kunt wel blijven.’

‘Dit gaat alleen jou aan. Je kunt mij later zoveel vertellen als je wilt.’

Zijn fijngevoeligheid maakte haar wat rustiger. Ze zou net zo lang aandringen om informatie over Rudy te krijgen tot ze haar vertelden wat ze wilde weten of haar zouden ontslaan.

Dokter Millie Harding, een onverschillige psychiater met springerig rood haar en glanzende lippenstift, liep langs Wayne heen de kamer binnen. Ze begroette Shauna door haar schouder even aan te raken.

Ze merkte het nauwelijks op.

‘U hebt mij beloofd om mij over Rudy te vertellen,’ zei ze tegen dokter Siders.

‘Zeker, Shauna. Maar nu gaat het allereerst om jou. We willen je op de hoogte brengen van onze evaluaties en daarna...’

‘Ik stel me nu al drie dagen het ergste voor.’

‘Je hebt iets vreselijks meegemaakt,’ zei dokter Harding. Aan haar knarsende stem te horen moest ze tientallen jaren gerookt hebben.

‘Geheugenverlies is al catastrofaal genoeg om te verwerken. Alles op zijn tijd, kind.’

‘Als iemand mij gewoon zou vertellen dat Rudy helemaal in orde is, zou ik...’

De deur ging weer open en er kwam een verfromfaaide man binnen die rechtstreeks uit de jaren tachtig kwam. Hij droeg een lichtbruin, ribfluweel sportjasje en een groene das. Zijn zandkleurige bruine haar viel over zijn voorhoofd.

Dokter Siders stond op. ‘Het gaat goed met Rudy. Shauna, ik wil je graag voorstellen aan dokter Will Carver.’

‘U ziet er opmerkelijk goed uit, mevrouw McAllister,’ zei dokter Carver terwijl hij zijn handen in zijn zakken stak en ze er vervolgens weer uit haalde. Hij ging niet zitten toen dokter Siders weer plaatsnam. ‘We zijn zeer tevreden.’

‘Dokter Carver is de klinische onderzoeker die toezag op de toediening van nieuwe medicijnen toen je in coma was, Shauna.’

‘Nieuwe medicijnen?’

‘Van een onderzoek dat nog in een vroeg stadium verkeert. Je vader was in staat om je onder uitgebreide toelatingsvoorwaarden op te laten nemen...’

‘Mijn vader.’

Dokter Carver aarzelde.

Dokter Siders zei: ‘Je moet weten dat dit ziekenhuis nauw betrokken is bij de onderzoeks- en ontwikkelingsafdeling van McAllister MediVista.’

Shauna had dit niet geweten.

‘Wat voor voorwaarden zei u?’

‘Uitgebreide toelatingsvoorwaarden,’ zei dokter Carver. ‘Dat betekent dat deze medicijnen gereserveerd zijn voor buitengewone situaties, waarin artsen geloven dat een experimenteel medicijn, zelfs in een vroeg stadium van ontwikkeling, zo veelbelovend is dat het de enige hoop vormt op het herstel van de patiënt.’

‘We konden geen oorzaak vinden van je coma,’ zei dokter Siders. ‘Er was geen sprake van hersenletsel of enige andere verklaring voor je conditie.’

‘Maar iemand kan ook door een overdosis drugs in coma raken,’ zei dokter Carver. Dokter Siders keek hem fronsend aan.

‘Overdosis?’ herhaalde Shauna.

‘Een bloedtest liet sporen van MDMA in je systeem zien, genoeg om je rijvaardigheid ernstig te belemmeren...’

‘MD wat?’

‘Xtc. Het is niet meer na te gaan hoeveel je werkelijk...’

‘Ik heb helemaal geen drugs gebruikt. Ik doe niet aan drugs!’
Hoewel ze het zich niet kon herinneren, wist Shauna diep van binnen heel zeker dat ze nooit drugs gebruikt had. Nooit.

Of toch?

‘De testen zijn vrij betrouwbaar...’

Dokter Siders stak zijn handen op. ‘Kalm aan een beetje. Er wordt hier niemand aangevallen.’

Dokter Carver trok zijn wenkbrauwen op, maar ging ten slotte zitten en liet dokter Siders verder het woord doen.

‘In de tweede week van je coma beval senator McAllister de farmaceutische afdeling van MMV je als patiënt over te nemen. De kans op herstel van comapatiënten gaat na vijf weken sterk achteruit. Hoewel je geen hersenletsel had waar we ons zorgen over hoefden te maken, was iedereen overtuigd van de noodzaak dat je voor die tijd uit de coma moest bijkomen.’

Shauna was er zeker van dat de campagne van haar vader veel aan die druk had bijgedragen. MMV zou het prachtig gevonden hebben om haar midden in een presidentiële campagne in handen te krijgen. Dat zou goed uitkomen en zou in ieder geval sympathie opwekken voor de koploper. Een medische doorbraak tijdens een persoonlijke crisis doet het altijd goed bij de kiezers.

Dokter Carver schraapte zijn keel. ‘We hebben de toediening van een nieuwe medicijncocktail aan traumapatiënten onderzocht en we dachten dat het je hersens zou stimuleren om uit coma te raken. We namen aan dat je hersens niet meer functioneerden door de grote shock in plaats van door lichamelijke verwonding.’

‘Wilt u zeggen dat mijn hersens een eenvoudig ongeluk niet konden verwerken?’

‘Zo eenvoudig was het niet, mevrouw McAllister, maar ja, dat was wel het idee.’

‘En tot dusver wijzen ook je psychologische tests daarop,’ zei dokter Harding.

Dokter Carver vervolgde: ‘De cocktail bevat een combinatie van medicijnen tegen angstgevoelens, waaronder propranolol en D-cyclo-

serine – wel eens van gehoord?’ Shauna schudde haar hoofd. ‘En er zitten nog een paar andere stoffen in. Die zijn aanvankelijk ontwikkeld om toestanden van hypertensie te behandelen, maar in de afgelopen twintig jaar bleken ze ook te werken bij de behandeling van slachtoffers van geweldsdelicten, oorlogsverwondingen en dergelijke. Ze verminderen de stress van patiënten en bespoedigen hun herstel.’

‘Door herinneringen uit te wissen?’ vroeg ze.

Dokter Harding schudde haar hoofd hard genoeg om haar krullen omhoog te laten springen. ‘Nee, nee. Hoewel die technologie niet meer zo ver buiten bereik is. Nee, deze medicijnen werken door de intensiteit van emoties die met je geheugen in verband staan te onderdrukken. Hun invloed wordt, op langere termijn gezien, minder traumatisch.’

Minder traumatisch dan de laatste drie dagen geweest waren?

‘En werken deze medicijnen nog twee weken nadat de gebeurtenis heeft plaatsgevonden?’

Dokter Carver sloeg zijn armen over elkaar. ‘In jouw geval wel, hoewel dit tot dusver niet bekend was. Het middel van MMV is uniek, in die zin dat het ook de laatste farmacogenomische technologie bevat.’ Hij aarzelde alsof een verdere uitleg voor haar misschien beledigend zou kunnen zijn. Ze was per slot van rekening de dochter van de oprichter en president-directeur van MMV. Toen ze met haar ogen knipperde, vervolgde hij: ‘Dit betekent dat we de chemische balans van de medicijnen aanpassen om aan te sluiten bij je persoonlijke reactie op ieder element – een reactie die bepaald wordt door je unieke genetische code.’

Shauna knipperde opnieuw met haar ogen.

‘Jullie knoeiden met mijn genen?’

Dokter Carver grinnikte, wat Shauna nogal irritant vond. ‘Nee, we “knoeiden” met de medicijnen, gebaseerd op wat we van jouw genen weten.’

De last die ze al voelde begon nog zwaarder te drukken. Ze had tot haar ongeloof drugs gebruikt, ze had medicijnen gekregen en nu was haar geheugen een zwart gat waar ze misschien nooit meer uit zou kunnen klimmen. Haar handen begonnen te trillen. Ze wilde dat Wayne gebleven was.

‘Het is gecompliceerd, maar progressief. We gaan nog een paar weken door met de medicijnen en als we herstel zien, gaan we lang-

zaam verminderen. Het is erg belangrijk dat we het chemisch evenwicht in je hersenen stabiel houden. Ik neem later de medicatie nog wel verder met je door.'

'Over het algemeen gesproken,' zei dokter Siders, 'verloopt je herstel erg goed. Je bent sneller vooruitgegaan dan we verwacht hadden.'

'U bedoelt fysiek.'

'Voor zo'n ernstig ongeluk had je slechts geringe verwondingen. Wat letsel in je buik en voornamelijk snijwonden door glas. We denken dat je die hebt opgelopen na het ongeluk, toen je uit de auto ontsnapte. Maar geen inwendig letsel. Zelfs geen botbreuken.'

'Dat heb je aan de xtc te danken,' zei dokter Carver. Shauna voelde haar wangen warm worden. Was dat mogelijk? Waarom kon ze zich daar niets meer van herinneren? De frustratie maakte haar wanhopig.

'En hoe staat het met mijn geheugen?'

De mannen keken naar dokter Harding. 'Je moet het zo zien,' zei ze, 'dat je geheugen je beschermt tegen iets wat je weet, maar nog niet kunt verwerken.'

'Denkt u dat het trauma van mijn ongeluk mijn geheugenverlies heeft veroorzaakt?'

'Daar lijkt het op, ja.'

'Niet de experimentele medicijnen?'

'Waarschijnlijk niet.'

'Maar wanneer krijg ik mijn geheugen weer terug?'

'Als je daaraan toe bent. Dat kun je niet dwingen of versnellen.'

'Wat... hoe kan ik daaraan bijdragen?'

'Wil je dat?'

Shauna was er niet zeker van. Maar als ze op dit moment zou moeten beslissen, zou ze geneigd zijn bevestigend te antwoorden. Ze zou kunnen sterven door in dit gapende gat van leegte te vallen. En wat nog belangrijker was, hun zwijgzaamheid ten aanzien van Rudy kon alleen maar betekenen dat zij verantwoordelijk was voor een verschrikkelijke tragedie, een of ander onuitsprekelijk letsel dat ze hem had toegebracht. Ze zou ervoor gestraft worden! En als ze haar niet zouden willen straffen, zou ze dat zichzelf doen door zich ieder detail te herinneren.

'Ja.'

Dokter Carver schraapte zijn keel.

Dokter Harding hield haar hoofd een beetje schuin en dacht even over haar antwoord na.

‘Voor veel mensen is geheugenverlies aanvankelijk traumatisch en dan komen ze erachter dat ze er eigenlijk dankbaar voor moeten zijn. Ik weet niet hoe dat bij jou zal gaan, maar als je dit op de een of andere manier leert aanvaarden, als je je situatie ziet als iets wat zo slecht nog niet is, zal dat een positieve benadering zijn.’

‘Zo slecht nog niet is?’

‘Een schone lei. Een nieuw begin.’

Shauna schudde haar hoofd en wist niet wat ze moest zeggen. Ze kon zich indenken dat het selectief vergeten van bepaalde herinneringen in haar voordeel kon werken. Maar een gapend gat in het verleden?

Dokter Harding scheen te merken dat Shauna niet overtuigd was. De roodharige psychiater boog zich naar haar toe en zei nadrukkelijk: ‘Dan stel ik voor dat je vooruitkijkt. Richt je op wat voor je ligt en kijk niet om over je schouder. Doe niet je uiterste best om je dingen te herinneren. Laat het verleden achter je en laat het aan je emoties over om het besluit te nemen of je er klaar voor bent om weer terug te keren naar je verleden.’

‘Ik moet dus helemaal niets doen, bedoelt u?’

‘Niet helemaal. Pak je leven weer op waar je het, voor zover je weet, hebt achtergelaten. Daar kan ik je bij helpen. Laat je geheugen, als het daarvoor kiest, zichzelf contextueel herstellen.’

‘Ik begrijp er niets van.’

‘Zijn er misschien een paar aanknopingspunten waarmee je kunt beginnen? Een kerk, een baantje, iets wat je leuk vond, een hobby, een vriend?’

Shauna had er geen idee van wat ze moest doen en stak haar handen op. Ten aanzien van vriendschappen had ze zich haar hele leven lang wat afstandelijk en afzijdig gehouden. Ze had dat meestal automatisch uit afweer gedaan, een manier om zich te wapenen tegen teleurstelling, om haar emotionele energie te sparen. Ze had haar wereld teruggebracht tot een omvang die voor haar beheersbaar was. Nu wilde ze dat ze dat niet had gedaan.

‘Ik weet het niet... ik kan het niet...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wayne Spade?’ Hij was eerder een probleem dan een oplossing.

Dokter Harding vouwde haar handen op haar schoot. ‘Vertel eens wat over hem?’

‘Ik heb niet veel te vertellen.’

‘Dan moet je misschien daar beginnen.’

Misschien. Misschien? Was dat alles wat deze mensen haar te bieden hadden, de ene mogelijkheid na de andere aandragen zonder dat ze enige zekerheid konden bieden? Wanneer kreeg ze de antwoorden die ze nodig had? De echte antwoorden, geen speculaties?

Ze had nu lang genoeg geduld gehad. Er moest nu maar eens een eind aan komen en ze zou beginnen met de meest dringende vraag van allemaal.

‘Wanneer kan ik Rudy zien?’

Dokter Siders legde zijn papieren naast zich neer en boog zich naar haar toe. ‘Zodra we weten...’

‘Wat is er zo moeilijk aan de vragen over mijn broer? Ik wil alleen maar weten...’

‘Shauna, als je er klaar voor bent om...’

‘Ik ben er nu klaar voor. Ik wil hem *nu* zien.’

Ze voelde zich zo gefrustreerd dat ze in tranen uitbarstte. Was Rudy maar hier om haar te kalmeren. Zonder hem, zonder dat ze zich die verschrikkelijke avond kon herinneren, was ze verloren.

‘Wat heb ik gedaan? Wat voor verschrikkelijks is er gebeurd dat niemand er met mij over wil praten? Ik moet weten wat er gebeurd is!’

Ze greep met beide handen haar haren vast en trok eraan. In de dagen sinds ze uit haar coma ontwaakt was, was Rudy haar niet komen opzoeken. Dat feit was al genoeg om haar ervan te doordringen hoe afschuwelijk de situatie was.

Ze keek op en zag hen door een waas van tranen. De kamer kantele. Dokter Harding schudde haar hoofd en zei iets, maar Shauna hoorde alleen haar eigen schuldgevoel tegen haar schreeuwen. Ze sloot haar ogen en zag alleen maar Rudy.

Toen ze naar lucht hapte, hoorde ze dokter Siders zeggen: ‘We moeten haar sederen.’

Ze schudde haar hoofd en kreunde. Rudy. Rudy.

Toen er een naald in haar bovenarm gestoken werd, verwelkomde Shauna de pijn. De pijn verdoofde haar verdriet.

Op hetzelfde moment dat het kalmerend middel haar brein bereik-

te, drong de schorre stem van dokter Harding tot haar door. 'Jullie zijn allemaal dwazen.'

Millie Harding draafde in de gang achter Will Carver aan; voor elke pas van de farmacoloog moest zij drie stappen doen.

'Wat was jullie bedoeling eigenlijk?' vroeg Millie.

Carver bleef staan, draaide zich om en toen hij zag wie ze was, liep hij weer verder zonder een woord te zeggen. Ze haalde hem met vier passen weer in.

'Waren jij en Siders van plan haar alles te vertellen?'

'Ik dacht juist dat jij dat deed.'

Millie ging voor Carver staan en zette haar handen in haar zij. 'Waar heb je het over?'

'Ben je van plan haar haar geheugen weer terug te geven op een presenteerblaadje?'

'Ik probeerde haar juist om de tuin te leiden. En ik heb haar geen idee aan de hand gedaan waardoor ze in staat is zich weer te herinneren wat er werkelijk gebeurd is.'

'Ik ben degene die dat beslist.'

'Nee, dat ben je niet. *Ik* hoef alleen maar te beslissen of ik aan het eind van de dag betaald word.'

'We worden allemaal betaald. Mits we ons professioneel gedragen.'

Millie pakte Carvers arm vast en hield hem tegen. 'Jullie zijn leugenaars van niks.'

Carver rukte zich los. 'De enige leugens die geloofd worden, zijn leugens die op de waarheid lijken.' Hij liep weg. 'En twijfel niet nog eens aan mij.'